



## Mirjam Korbar Žlajpah | intervju



# Sem zadovoljna ženska in trudim se za to!

**Mirjam Korbar Žlajpah, igralka v Mestnem gledališču ljubljanskem, izžareva vedrino in zadovoljstvo, ki ju nosi v sebi še zlasti, odkar je mama. Rada ima vloge, ki ji jih je namenila usoda, hkrati pa verjame, da si človek sam izbira, kako bo živel. V tej izbiri se kaže njegov značaj, njegova osebnost. Mirjam Korbar izbira zavestno in samozavestno. Vlogo gledališke, televizijske in filmske igralka, vlogo prijateljice, sestre, žene, zadnji dve leti in pol pa predvsem vlogo mame. Ni lahko, prizna, združiti poklic igralka in mame, cel kup organizacijskih težav je treba rešiti, a zamenjala ne bi za nič na svetu. Hoče biti oboje, polno in kolikor je mogoče popolno. Morda, prizna nasmejana, tudi zato, ker je postala mama pozno, pri štiridesetih.**

**Za vlogo igralka ste se odločili že davno, v prvem letniku gimnazije, ko vas je Tomaž Pandur, takrat tudi dijak mariborske gimnazije, povabil v gledališko skupino**

**Tespisov voz, ki jo je vodil.**

Razmišljala sem sicer tudi o študiju medicine, saj me je človek vedno zanimal. Njegov ustroj, njegova duševnost, misli, čustva. Večkrat ko sem stopila na oder, bolj mi je bilo jasno, da je gledališče, igra tisto

pravo. Neko posebno veselje, strast, nenavaden občutek, ki ga imamo igralci na odru, me je povsem prevzel in obvladal. Enostavno: morala sem na sprejemne izpite na Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo, drugače bi mi bilo žal vse življenje. Že med študijem sem igrala v Mestnem gledališču ljubljanskem in strast, obsesija, tisto neverjetno počutje in občutje, ko si na odru, me še niso zapustili.

**Imeli ste srečo, pravite, saj ste veliko igrali. Prehajanje iz vloge v vlogo je gotovo naporno. Se ne utrudite, izgorite?**

Zdaj bi bila mirno še dva meseca na počitnicah, da bi bila z malim, prej sem komaj čakala, da se začne nova sezona. Ko pa začnem delati,

prebirati tekst nove vloge, jo študirati, je želja po brskanju po človeški duši, moji in tuji, še vedno enaka, kot je bila prej. Morda segam še globlje, dlje. Na vajah ne mislim na sinka Jana in nimam prav nič slabe vesti zaradi tega. Takrat sem igralka. Najraje imam obdobje vaj, čas, ko delaš vlogo. To je tako kot nosečnost, pričakovanje in strahovi, vsaka je drugačna, posebna, enkratna. Je kot porod, občutje nekega rojevanja, ki ga ni mogoče opisati, mogoče ga je le doživeti. Prvi stik z vlogo je prvo branje teksta, to je zame enako pomembno kot prvi vtis, ki ga dobiš o človeku. Skušam ga shraniti v spomin, da ga prikličem pozneje, ko prodiram v najbolj skrite kotičke osebnosti, ki jo bom igrala, v njen značaj, pod njeno kožo. Vedno bliže ti je, vedno



Stran / Page: 15

Doseg / Reach: 177.000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 941 cm2

2 / 3



bolj je tvoja in ti njen. Sama o osebi, ki jo »delam«, veliko razmišljam; o tem, kakšna je, kaj počne, ko ni na odru, kaj je, kaj bere, misli, kako čuti, kako se oblači, kakšne barve ima rada, kakšne vonje, kakšna je v odnosu do partnerja. Več plati osebe osvetliš, najdeš, bolj živa je potem na odru.

### Razmišljate tudi o tem, kaj bi naredili vi, če bi bili oseba, ki jo ustvarjate?

Seveda, mimo tega enostavno ne moreš, saj ti si oseba, ki jo igraš. Kakšna druga igralka bi jo videla,

čutila, dojemala drugače in zato tudi igrala drugače, to bi bila druga oseba. Pa tudi če bi jaz zdaj igrala isto vlogo, kot sem jo pred desetimi leti, bi jo igrala drugače. Prepričana sem namreč, da sem zdaj, ko sem starejša, bolj izkušena in predvsem mama, drugačna – tudi kot igralka. Drugače gledam na življenje, svet jemljem drugače, kot sem ga prej, cenim stvari, ki jih prej morda nisem niti opazila, ločujem bistveno od nepomembnega, pomembne so mi druge stvari, vrednote, vedno manj sodim druge, vsaj upam, da

jih. Poleg tega lahko prepričljivo igram vlogo mame, saj vem, kakšni so občutki, ko ti dajo otročka prvič na prsi, kako se te oprijema s tistimi malimi ročicami, poišče dojko, kar na jok mi gre, ko se spomnim svojih občutkov, ko se je rodil Jan. Vedno sem mislila, da je v takih pripovedih nepotrebna patetika, zdaj vem, da tega nikoli ne pozabiš.

### Vam ni zdaj, ko ste mama in imate družinske obveznosti, kdaj težko, ko morate na vaje, na

### predstavo?

Vem, včasih, posebno takrat, ko študiram vlogo, je z mano kar težko živeti. Ko se začnejo vaje, ko si ves v vlogi, ko postajaš drug človek, druga osebnost, ko se vživljaš v probleme, težave pa tudi radosti nekoga drugega, ko ti postajajo tvoji... Odraslemu, prijatelju, partnerju, možu lahko rečem: »Zdaj potrebujem malo časa zase, zdaj ne morem... pusti me pri miru...« Otrok tega ne razume. Čuti, da si drugačen, da si razcepljen, da te vleče drugam, on pa te hoče zase. In do tega ima vso pravico. Mene nosi od vloge k sinu in nazaj, razcepljena sem med njima, nosi med od enega do drugega. Pa vseeno, ko sem z Janom, skušam biti samo in povsem z njim, samo mama, ko sem na vajah, pa le igralka.

### Igralstvo vam je pomenilo vse, zdaj je prvi dveinpolletni sin Jan?

Saj pravim, ko sem v gledališču, sem igralka, ko sem z Janom, sem mama. Oboje mi ogromno pomeni, enkrat je eno prvo, drugič drugo, skušam uravnovežiti oboje. Od Janovega rojstva pa je v meni vse drugače, tudi moj odnos do dela,

### Pot do danes

Mariborčanka Mirjam Korbar Žlajpah je nastopala že v vrtcu, prvi aplavz je požela kot štiriletnica na sprejemu pri dedku Mrazu. Prve resnejše gledališke izkušnje si je nabirala v gimnaziji pod taktirko Tomaža Pandurja. Po diplomi na AGRFT se je zaposlila v Mestnem gledališču ljubljanskem, kjer je odigrala več kot 50 vlog.

### Igrala je v filmih:

Halgato, Rabljeva freska, Ljubljana je ljubljena, na televiziji v Trinajstici, Črni orhideji, Stebru, Teatru Paradižnik, Pravem biznisu, v gledališču pa med drugimi v predstavah Kaligula, Antonij in Kleopatra, Pridi gola na večerjo, 5 žensk.com, Neskončno ljubljeni moški.



Stran / Page: 15

Doseg / Reach: 177.000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 941 cm2

3 / 3

do gledališča. Seveda svoje delo opravljam enako odgovorno, z vsem razpoložljivim »arzenalom« znanja, izkušenj in talenta, a zdaj imam v življenju dve enako pomembni stvari – oder in družino, igra ni več edina pomembna stvar v mojem življenju. In to je dobro. Zdaj sem bolj samozavestna, saj sem uresničena tudi na drugem, enako pomembnem področju življenja. Manj dvomim, manj me je strah, manj se bojim porazov na enem področju, saj imam še drugo. In bolj se veselim izzivov v gledališču.

**V vaši lasti je kar lep kupček nagrad: Severjeva nagrada za mladega igralca, študentska Prešernova nagrada, dve Borštnikovi, prva za mladega igralca, druga »ta prava«, Dnevnikova nagrada za gledališko**

### **kreacijo, Stopova igralka leta za vlogo v filmu Halgato.**

Kar srečo sem imela z vlogami, režiserji so mi zaupali, le redke so bile sezone, ko nisem igrala, čeprav je vlog za igralko malo. Na dve moški vlogi pride ena ženska, filmskih projektov je malo, na televiziji je domača produkcija zelo redka. Želim pa si klasičnih tekstov in dela z mladimi režiserji z novimi idejami. Ne želim si delati tekstov, ki so dramaturško nesmiselni, vsebinsko nezanimivi, jezikovno slabi. Krasno je igrati komad, za katerega veš, da stoji vse od začetka do konca, ko lahko iščeš, eksperimentiraš, veliko študiraš, si upaš. Tega si res želim. In pa da bi se čas malo ustavil, da bi bil Jan nekaj let star dve leti in pol, da se njegova vprašanja, ti njegovi zakajčki, še dolgo ne bi nehala.

*Jasna Tepina*

